

מסורת הש"ס

(א) [ס"י הר"ן על זה תמצא לקמן ג.], (ב) ס"א אובל, (ג) [דף י.], (ד) [וע"פ בפרש"י לקמן ג. ד"ה רבי עקיבא], (ה) [שמות כ.], (ו) [ויקרא יט.].

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מודר אני
וכי' או אמר לי בדהאי
לשון מופרשני ממוך או
אמר מרוחק: (ב) ב"ג
ד"ה ושנועות וכי' כמשני
סמס ומיני ולא הרי
כמשני בשמים:

מוסף רש"י

נדרים. האומר הרי
קיום שלא אכל ואני שלא
אכסר דבר עליו (בבבב)
ד' ע"ה עיקר הדר הוא דרך
החפסס בדבר שכתב הרי
חול ותקדש. כגון שחיסה
לפני חתמה לו חתין
ותחפסס לו בזהח חתין
ואומר הרי עליו וזו, או
שחפסס הרי חתמה לו עליו
כקרבן ויחפסס חתמה. הרי
חובין בזה להחפסס.
חלסס חתמהח חתין וחלסר.
כד חתין לו כד חתין חתין
דל חסר (בבבב)

פירוש הרא"ש

[illegible]

ומהשביען ליה כאילו גמר דבר
בשעתיו לא הר גדר

רענ"י

בל כנויי נדרים נדרים. דעיקר נדר דכתיב בתורה (במדבר ז) איש כי ידור נדר דאמר קרבן שאני אוכל לך או קרבן נהנה לך ואם אחר גלשון אחר כבינוי נדר דקמתי לקמן [י]. קוונס שאני נהנה לך או קוונס שאני נהנה לך דאמר קרבן כתיב בשם קרבן וכן כנויי חרמים כחרמים וכן כנויי שבועות כו' מפרש לקמן: **מורד אני מחמך.** כלומר הרי עלי נכד מה שאני נהנה ממך או א"ל (א) מופרשי ממך נכדאי גלשון או אחר מרוחק אני ממך דמשמע דמיתסר נפשיה ולא מיתסרי מיניה וכל הי כיון דלא מפרש מתמש לגדל דלא מידכר ביה שום גלשון קרבן היין ידוע: **מנודה אני לך.** כמו קרבן היה בנידוי דאסור ליה לישא וליתן כהדיה קך אסר נפשיה עליה: **רע סיה מוכר בוס דאסמיר.** הוה מחמך (א) דאסור נמי דענין נדר הוא ולא דבר ליה:

גמ'

האסור וכלאמרין גריס פרק שבעות שמיס בחרא (שעשוע דף כ:) מליץ כ
האשמי' שגדר חל בלא התפסה אפי' אם התפסו בעיני שפיסי'
היבא השפיסי ואמר הרי כבר אז עלי בקרבן חיל נדרים ועיקר כ
שארמר כן הוה אסור אליו אמר קרבן עליו כבר אז והיינו ד
בגממא [ולקמן י.] דר"י אמר לשון נכרים הם ור"ל אמר לשון שבדרי
השודר בהם כעוד בעיקר קרבן שהגדרים נאמרים הם בכל לשון
נדר גמור מדאורייתא שהרי כל השבועות אינן אלא הסכמת אומרו
לדאורייתא. וה"נ משמע ברם נזיר (ו.) דפרכין אמחני' פתח כבניין
הואמרי' ליה נדרשא אלמא דלכ"ע בניין דאורייתא לחיוב עליהו
בניין לשון נכרים הם אלא למ"ד בניין שגדו להם חכמים מאי
בניין דאורייתא. ואיבא למדק לר"י דאמר לשון נכרים הם מ
ליהא הנודר בכל לשון נדרו נדר. והכונן שרמיז בזה הוה מה שפי'
כלל השבועות נכרים שהם לשונות גמורים שהנודר בהם נדרו נדר אינן
הקדושים אלא שגמבש וידי' שהנודר בהן לא יהא נדר אלא
שאינו מעיקר לשונם אלא משיבוש שהוא בידיה הוה נדר ג
ה"ש נמי דקרי להו בניין כלומר שהם מלשוין נדר אלא שהוא מכונה כ
שמתחיל בתקנת דבורו ש' נדר אלא שאינו נומר אוחו ואוחו מקנת
להו ש' נדרו אלא מה נכסים אלו עלי מרס והם אסורים עליו: ושבועות
שמשמיען דשבועה לא נביא שם אלא כיון שאמר שבועה או שבועה
דאי בשהזכיר את השם מאי איריא משום כיוו שבועה מפיסוק י' מ
נדראמרין כ' אין מעבירין (שם כה.) כללתי ישרא' לא מגלינא וכלא
עוד דלמ"ד בניין לשון שגדו (ולקמן י.) להכי נקרא בניין שבועה כ' י
נביא אפי' בלא הוכרז בהם מתי. ואיבא לאשוי' מדאמרין שבו
ההם אלה אלה מוטעה. מירך ר"ת ו"ל דה"מ במושבש מפי אחרים
אלא בעי' שם. ותמהני עליו פ' קדוש איך אמר דבר זה הלא אמרין
במובוא שבועה מפי דמי וילפ' לה מוטעה דכתיב ואמרה האשה אתן
ובפי' שבועה העדות (שעשוע דף י.) דלא לא אפי' שמושבש מפי אחרים
מפורז כל היבא שנהא את חייב ויזין שכן דמוטעה גמריין הוה לה
דעמו בזה. ועוד הקשו עליו דהתם משמע דאפי' במושבש מפי אחרים
אלא חייבים ומסין אפי' דה"ק משביעי עליהם שבועה אלמא כלשון
שבהזכיר את השם אינן הם בתשמישם לשון. אלא עיקרן נ' דברים ד
אלא אלה מוטעה כלל רבנן לא ש' על שם כתיב וידמסכחא אמחני' וכ
משביעי בניי כמשביע קתם ומתי ולא (ו) במשביעי בשמים ובאזל
בזהזכרת השם דכחלהו לארי דשבועה שם כתיב בזה לא תשא את שם ה'
לעולם שאמרו הריני [ומק] פיה כלומר הריני נזיר: האומר לחיבורו מוד
שמתוך שאתי אוכל לך או מודרני ממך שאני טועם לך [ולקמן ד:] וכן במופיש
אמר איסורא דהדיא: שאני אוכל ושאני טועם. אית דגרסי הרי בלא

ויו ונמנמא מסיק להו מקראי ואפי"ג דגמר בלבו לידור אי לאו דחשיבין להו כאלו הוליא דאמרינו בספר ג' דשנשוט (דף כו:) אמר שמואל גמר בלבו לריר להוליא בשפתיו:

כל כנויי פרק ראשון נדרים

ר"ן ב.

ב'ל כנוי נדרים. נדר הוא בחדש משי עניים אם נדרי הקדש שהוא מקדש לבדק הבית או למוצא ובענין זה אינו יכול להקדים אלא מה שהוא שלו ואיסורו כולל כל אדם או נדרי איסור ששקר על ועלמו דברים המותרים ובענין זה יכול לאסור אפילו נכסי חבירו עליו ואין איסורו שזה לכל, ומס' זו אלא בענין נדרי איסור שמה שנה כאן חרמים בחרמים היינו משום שלשון חרם כשם שהוא כולל חרמי דבק הבית כך הוא כולל נדרי איסור דתתן לקמן (דף מ"ז:) הריני מוצא חרם המודר אסור הרי את עלי חרם המדיר אסור ומשום האי גזונא תנא חרמים הכא דאילו חרמי דבק הבית לא שייך ביהא מס' אלא בעדק קדשים. ונדרי איסור הם בחדש משלש דברים עיקר הגדר וכנוי ידוע. עיקר הגדר הוא שיאמר דבר זה אסור עלי וכן שהפסיו דבדך אחר ציון שלא התפסיו זהו נדר האמור בתורה אלא דהיכא שהפסיו בענין שיתפסיו בדבר הגדור ולא בדבר גמ'

תוספות

[illegible]

וְיִמְרָא לֵבִי וְיִזְלַל שְׂאֵם יִרְאֵה

[illegible]